

Les Meravelles de la Creació de Déu

Parlem de Papallones i Arnes 1ª Part

«Les obres del Senyor són magnífiques, meditades per tots els qui hi troben complaença.» Salm 111, 2

És sovint que hom confon entre les papallones i les arnes, però hi ha diverses diferències clares entre elles. Una forma de diferenciar-les és que les papallones tenen un parell d'antenes negres que semblen unes fines peces de filferro amb unes boles negres a l'extrem, mentre que les antenes de les arnes són plumoses i boniques. Una altra manera de diferenciar-les és observar com aterren. Una papallona reposant manté les ales perpendiculars al lloc on està posada, mentre que una arna en repòs plega les seves ales planes contra el cos. Una papallona té un cos esvelt, mentre que el d'una arna és generalment gruixut i pelut. Una altra diferència: Les papallones són voladores diürnes, mentre que la majoria de les arnes volen només després de posar-se el sol.

Les papallones i les arnes són sovint molt boniques. Una arna que es troba a l'est dels Estats Units, anomenada *cecropia*, té una combinació dels colors marró fosc, cafè clar i blanc sobre les seves grans ales i un cos curiosament arlequinat, i és una de les més grans d'Amèrica del Nord. Una altra és la *luna*. Les seves ales són d'un verd clar, però completament encerclades per una franja de color marró fosc davant i de cafè clar a les altres parts, incloent el cos. El nom *luna* (que vol dir «lluna», es deu a que és activa només de nit.

Una de les papallones més notables i més ben conegudes és la *monarca*. Grans colònies d'aquestes papallones, que han sortit dels ous i s'han criat al llarg dels mesos d'estiu al Canadà i als Estats Units, constitueixen tot un espectacle en migrar a la tardor a diversos llocs de Califòrnia i Mèxic, de gran bellesa amb les seves ales de color taronja fosc vorejades de negre i els seus cossos negres. Els seus pares havien volat en la direcció contrària per la primavera, però havien mort abans de la tardor. Com creus que les joves saben on migrar o quina direcció prendre sense que els seus pares les puguin ensenyar? Aquest és un altre exemple de la cura del Creador per totes les coses que Ell ha creat. David va escriure en el Salm 145, 9: «Bondados és el Senyor per a tothom, i la seva misericòrdia s'estén a tota la creació». Val a dir, de passada, que aquestes joves monarques, fetes adultes durant l'hivern, tornaran als mateixos llocs del nord a la següent primavera, per posar ous dels que naixeran noves papallones, i moriran. I això s'esdevé així any rera any.

Una altra papallona encisadora és la *swallowtail*, o «cua d'oreneta», comuna a molts jardins d'Amèrica del Nord. Les seves ales són d'un delicat color groc, vorejades i marcades de negre quan es miren des de sobre, però per sota la vora té una franja frontal de color negre, llavors de blau fosc, seguit de més negre, amb una filera de com llunes creixents de vermell brillant.

David, que va escriure molts dels salms, gaudia en contemplar i reflexionar sobre la creació, com ens ensenya el verset bíblic que encapçala aquest article. Ell sabia qui havia fet el món i tot allò que s'hi troba en ell, i que és només gràcies a Déu nostre Senyor que totes les coses vives han estat posades en el món, i que Ell té cura de totes elles.

(continuarà)

Missatges de l'Amor de Déu

N.º 2

El petit Frank

Es deia Frank i era el tresor dels seus pares. Feien tot allò que podien per fer-lo feliç, però no volien que mai sentís el nom de Déu ni del Senyor Jesucrist. La Bíblia ens diu que «el neci ha dit dins el seu cor: No hi ha Déu» (Salm 14, 1).

Quan el Frank tenia quasi bé sis anys, els seus pares van començar a buscar-li una bona escola privada. Van sentir d'una escola molt especial dirigida per una senyora que es deia senyoreta Wood. Els pares van demanar-li una entrevista. Semblava que tots estaven satisfets ... fins que

li van dir a la senyora que no volien que el seu fill rebés cap instrucció religiosa.

Ara bé, la senyoreta Wood era una cristiana fidel, i els va dir que no podia deixar que el Frank anés a la seva escola sota aquestes condicions. Però els pares li van demanar insistentment que el deixés entrar de totes maneres. Així que van decidir que el Frank arribés a l'escola una hora més tard que els altres estudiants. D'aquesta manera no hauria d'anar a la primera classe, d'instrucció religiosa.

El Frank aviat se'n va adonar que li havien fet un arranjament especial i va començar a insistir en què ell volia anar a l'escola cada matí a la mateixa hora que els demés estudiants. Volia saber de qui els parlava la mestra als seus estudiants i sobre qui cantaven,

La senyoreta li va dir al Frank: «Mira, has de demanar permís als pares si vols venir més d'hora a l'escola».

Així va ser que el Frank els va dir als pares el que li havia dit la senyoreta Wood. Finalment, van decidir deixar-li anar per l'hora d'instrucció religiosa del matí, quan la mestra parlava de Jesús.

Quina alegria va tenir el petit Frank! El seu cor buit i anhelant va quedar aviat ple amb l'amor de Jesús, i el va rebre en el seu cor com el seu Salvador. «Alegreu-vos amb mi, perquè he trobat la meva ovella perduda» (Lluc 15, 6).

Poc temps després d'això, el Frank es va posar molt malalt. Als seus pares se'ls va trencar el cor quan van saber pel metge que aviat perdrien el seu gran tresor.

El petit Frank va dir llavors al seu pare: «Papà, m'estimes?» Llavors va fer a la mare la mateixa pregunta. Després els va dir: «Si de debò m'estimàveu, per què mai no m'heu parlat de Déu ni de Jesús?» El pare i la mare van quedar abatuts i van començar a plorar, mentre Frank els parlava del seu amant Salvador, el Senyor Jesús.

Què trist que no va ser fins que van veure tan malalt el seu petit Frank que van estar disposats a escoltar la història de Jesús i del Seu amor; aviat els dos el van rebre com llur Salvador. «Hi ha alegria davant dels àngels de Déu per un pecador penedit» (Lluc 15, 10).

Jesús digué:
«Jo sóc el camí i la
veritat i la vida:
ningú no ve el Pare
sinó per mi».

Joan 14, 6

Eren una família feliç que es passejava en el cotxe travessant les esplèndides Muntanyes Rocalloses. Dos nens petits estaven saltironant al seient de darrera fins que per fi es van cansar i es van quedar dormits.

Per fi la corbada carretera els va portar a un lloc on la vista era meravellosa. Una gran gorja tallada per una potent i tumultuosa corrent d'aigua que feia sentir el seu brogit que pujava des d'un salt d'aigua allà al fons.

—Hem de veure això! —va exclamar el pare a la mare—. Em sembla que podem apropar-nos més i veure-ho des d'un lloc millor.

Ben animats i plens d'excitació, van parar el cotxe i van sortir per gaudir d'aquell espectacle imponent. Van deixar els nens dormint al cotxe, i, agafats de la mà, van acostar-se, meravellats, més prop de la caiguda de l'aigua.

Toc!, toc! L'home va sentir-lo clarament, que el picaven a l'espatlla. Tot girant-se esglaiat, el jove pare va veure amb espant com el seu cotxe estava baixant i guanyant velocitat cap a la vora de la gorja. No s'havia recordat de posar el fre de mà! Quasi va volar aquell tros cap el cotxe en moviment i ... sí, gràcies a Déu, va poder saltar dins i deturar el cotxe a temps! Els nens estaven bé, i encara dormint.

Qui va fer aquell toc a l'espatlla d'aquell pare? Quan Jesús estava aquí a la terra, va dir una

vegada, parlant dels nens menuts, que «els seus àngels en els cels veuen sempre la faç del meu Pare que és en els cels» (Mateu 18, 10). Com que no hi havia pas cap altre ésser humà allà, podem suposar amb seguretat que un àngel assignat a la cura d'aquests nens va fer aquest toc. Què n'és Déu, de bo! Això ens fa veure el Seu amor i la Seva cura de nosaltres.

Nen, nena, recorda sempre que Déu t'estima. Però també has de recordar que estàs creixent, i potser ja has arribat a una edat en la que saps que hauràs de respondre davant Déu per totes les coses dolentes que has pensat, que has dit, i que has fet. Hi ha tots aquells pecats que s'acumulen cada dia. Els àngels no et poden salvar de tot això. El pecat et separarà per sempre de Déu, si no es fa el pagament per ells. És què Déu deixa d'estimar-nos degut a totes aquestes dolenteries, de tots aquests pecats? No, de cap de les maneres! L'amor de Déu es va demostrar de la manera més gran, més gloriosa, a la creu del Calvari. «Crist-Jesús va venir al món per salvar els pecadors» (1 Timoteu 1, 15). «Ell mateix va portar els nostres pecats en el seu cos sobre la fusta»

(1 Pere 2, 24). També llegim a Mateu, Marc, Lluc i Joan com és que Déu va acceptar el pagament que Jesús va fer pel pecat i com el va ressuscitar d'entre els morts, i com ara està a la dreta de Déu a les altures del cel. Has rebut la salvació del càstig que mereixes pels teus pecats?